

ERDÉLYI ANNA

TÜZTÁNC

Tűztánc

Erdélyi Anna

Kiadó: vikönyv © 2023

ISBN

Epub: 978-615-6586-19-3

Pdf: 978-615-6586-05-6

Szerkesztő: Campos-Jiménez Mária Adriana

Borító: Erdélyi Laura

Minden jog fenntartva!

Ez a regény többnyire valós helyszíneken játszódik, a többi vagy az író agyszüleménye, vagy valamilyen fatális hiba eredménye. A könyv szereplői azonban egytől egyig kitalált személyek – esetükben a valósággal való bármilyen egyezés csupán a véletlen műve.

1. fejezet

Hónapok óta tudtam, hogy megcsal, de nem szóltam neki. Hadd higgye, hogy profin el tudja tüntetni a nyomait. Persze nem vagyok hajlandó jó pofát vágni a dologhoz, amint rájöttem, többé nem voltam hajlandó beengedni a farkát a vaginámba. Gabika egy darabig még próbálkozott, de aztán beletörődött, hogy mindig a legalkalmatlanabb időpontokban menstruálok, és végül felhagyott a próbálkozással. Szerintem még örül is neki, hogy csak egy ágyban kell teljesítenie.

Gabikát nem én neveztem el Gabikának, a név egy csomagban érkezett a szüleivel, a szülői házzal, a végeláthatatlan családi ebédekkel és az agyonsózott húslevesekkel. Mire megismerkedtünk, már nem tehettem semmit.

Gabika, aki mérhetetlen papucssága ellenére is következetesen ellenáll az összes gáborosítási kísérletemnek, hétfőn, szerdán és pénteken rendszerint nyolc után ér haza. Választott alibije a konditerem, mert így van ürügye arra, hogy hazaérkezés után egyből lezuhanyozzon. Már két hete „sportolt”, amikor megkönyörültem rajta, és levágtam a bolti címkéket a ruháiról. Az elmúlt három héten pedig zárva volt a konditerem, és úgy tűnik, már

sosem nyitnak ki újra, de Gabika rendületlenül fújtat hazaérkezéskor, és sosem említi, hogy új helyet talált volna.

Kedden és csütörtökön általában közel egyszerre érünk haza a munkából. Ilyenkor kedvesen megkérdezem, hogy milyen volt a napja, majd hátradőlök, és hagyom, hogy a gondolataim szabadon kalandozzanak, míg Gabikából csak ömlik és ömlik a szó. Gabika monológjaira remekül lehet gondolkodni. Ha ügyesen tudsz merengés közben mosolyogni, érdeklődő arcot vágni és időnként ühümözni, nyert ügyed van.

Gabika időnként rászánja magát, és viszonozza a kérdést. Kezdetben még próbálkoztam némi kínzással, és töviről-hegyire – olykor kissé kiszínezve – elmeséltem a napomat, de egy idő után már nem okozott örömet az arcára kiülő őszinte undor látványa, így ma már beérem egy „köszönöm, jó”-val.

Ezen a kedden minden másképp alakul. Gabika leül mellém a kanapéra, felém fordul, és mielőtt feltehetném a szokásos kérdést, kiböki:

– Tudom, hogy tudod.

Aztán csak néz rám rémülettel vegyes várakozással.

Most erre hogyan reagáljak? Borítsam a bilit, veregessem hátba, netán drámai mozdulattal húzzak elő egy bőröndöt? Teátrális legyenek vagy nemtörődöm? Hozzávágjak valamit, ami fáj, de nem hagy külsérelmi nyomot?

De végül csak annyit mondok:

– Jó sokáig tartott.

– Mióta tudod? – kérdezi kissé szorongva.

– A kezdetektől – vonom meg a vállam, és nem bírom ki vigyorgás nélkül. Lépéselőnyben vagyok, és ezt ő is pontosan tudja.

– Miért nem szóltál? – kérdezi elhaló hangon.

– Már ne is haragudj, de miért nekem kell tájékoztatnom téged arról, hogy rossz lukat próbálsz betömködni?

Erre nem tud mit mondani, de kis hallgatás után tovább kérdez:

– Elhagysz?

– Szeretnéd? – kérdezem gúnyosan. – Abban reménykedsz, mi, hogy elvégzem helyetted a piszkos munkát és kihajítalak?

A szemébe sem kell néznom, tudom, mire gondol. Ha nem lennék úrinő, most előkeresném a vasalót, és beleállítanám a fejébe. Meg ha tudnám, hogy hol a vasaló.

– Ne reménykedj – folytatom halkán. – Ha szakítani akarsz, keresd meg a heréidet, és mondd ki. Én nem foglak megmenteni.

Várom, nézem, ahogy próbálja összeszedni méltóságának utolsó foszlányait, nézem, ahogy próbálja kitalálni, hogyan mondja ki az sz betűs szót úgy, hogy ne úgy tűnjön, mintha csak azért mondaná, mert én utasítottam rá.

Végül inkább nem mond semmit.

– Ne aggódj – mondom neki. – Úgyis lejárt a lakástakarékod, ha már nem leszünk egy pár, majd elkezdek lakást keresni. Ha van egy kis szerencséd, tavaszra itt sem vagyok.

Gabikán látszik az őszinte döbbenet.

– De hát... a takarékot a közös lakásra...

A nevetésem elhallgattatja.

– Ugye ezt te sem gondoltad komolyan?

Gabika vérvörös fejjel nézi a kopott parkettát. Kicsit megsajnálom, amiért legszívesebben fejberúgnám magam.

– A költözésig a nappaliban alszom, te maradhatsz a hálósobában.

– Alszom én a kanapén – ugrik készségesen Gabika, a gavallér.

– Ne legyél hülye – hűtöm le. – Akkor hogy dolgozzak, amíg alszol?

– Dolgozol? – néz rám homlokráncolva Gabika, a figyelmes. – Mióta hozol haza munkát?

Nem „hozok haza” munkát, éjszakánként másodállásban önségítő és életmódkönyveket fordítok angolról magyarra, lassan már két éve. Rendszerint silány, önismétlő könyvek, de baromi jól fizetnek, és legalább amiatt sem kell aggódnom, hogy mennyire vagyok jó fordító, ezeknek teljesen mindegy, mindenképp elkapkodják. Amióta magamat kell elszórakoztatnom éjszakánként, különösen jól haladok velük.

Budapest télen ronda, ezen nincs mit szépíteni. Szürke, latyakos, szmogos és végtelenül lehangoló, és ezen a díszfények és a gombaként szaporodó karácsonyi vásárok sem tudnak érdemben változtatni.

A lakótelepek pedig még a budapesti átlagnál is szörnyűbbek. Kinézel az ablakon, és premier plánban látod, ahogy a szemközti házban élők bagóznak, tévéznek, veszekednek, szexelnek, isznak. És ha kimenekülsz a patkánylyukadból, akkor sem lesz jobb semmi. A minap a Kondor Béla sétányon egy faszkalap fellökött és kirabolt egy banyatankos nénit. Volt rendőr, mentő, minden. Persze a messzi hetedik kerületben is történnek csúfságok, de ott legalább nem kell negyven percet gyalogolni, hogy ihassak egy jó kávét.

Ahogy a buszmegálló felé baktatok a szürke nyálkában, fejben bejelölöm a térképen azokat a városrészeket, ahol szívesen eltölném a következő tíz-húsz évet. Van egy pár, így talán könnyebb lesz találni valamit. Igazából az sem érdekel, ha valami lepukkant kis vacak, legalább olcsóbb lesz. Csak pénz ne legyen, attól kivagyok.

Persze lekésem a buszt, reggelente *mindig* lekésem a buszt. Állok a csupasz megállóban, még egy tető sincs, semmi, csak a tábla meg az autók meg az emberek. Előveszek egy könyvet, elvégre minek tömegközlekedne az ember, ha nem az olvasás miatt?

A második bekezdésnél sem járok, amikor valaki megkocogtatja a vállam. Ösztönösen elhúzódok, és ingerülten felnézek, egy idősebb úr kérdezi a pontos időt.

– Öt perc múlva nyolc – és már bújnék is vissza a lapok közé, de ő beszélgetni akar. Szándékosan nyitva hagyom a könyvet, és sűrűn pislogok vissza a lapokra, hátha észreveszi magát, de nem, ők sosem. Valahogy mindig előbb hagyják békén azt, aki a hírfolyamát görgeti bambán, mint azokat, akik kezdenének is valamit az életükkel.

– Mit olvasol? – kérdezi sziruposan. Hát persze, hogy tegez.

– Ezt – villantom fel egy pillanatra a borítót, és magamban felsikítok. Túl korán...

– Hehe... És hová mész?

– Dolgozni.

– Hol dolgozol?

Közöd??

– Itt, a kórházban.

– Irodába' vagy?

Veszek egy nagy levegőt.

– Nem, orvos vagyok.

– Hehe... Nem nézel ki orvosnak.

Itt elpattan bennem valami, szívesen megkérdezném tőle, hogy mitől néznék ki orvosabbnak, ha fehér köpenyben és fonendoszkóppal a nyakamban várnám a buszt, vagy ha heréket tárolnék a bugyimban, de nem merek megszólalni, mert félek, hogy addig üvöltök vele, míg szívrohamot nem kap, és akkor biztos, hogy soha nem érek be dolgozni. Sajnos a pasas ezt nem érzékeli.

– És mióta vagy orvos, kedveském?

– Nagyon kérem, ne kedveskémezzzen – felelem halkán, de határozottan.

Láthatóan meglepődik.

– De hát akkor hogyan szólítsalak?

– Doktornő. Vizontlátásra.

Tüntetően belemélyedek a könyvembe, és elképzelem, ahogy a pasas békává változik, egy szép, kövér békává, amiket a gólyák is imádnak. Ő egy darabig még magyarázza, hogy hát ő elmúlt nyolcvan, és unokái, sőt dédunokái vannak, aztán feladja és arrébb megy, és már sosem lesz lehetőségem megkérdezni tőle, hogy vajon velük is ekkora tisztelettel bánik-e, mert bezörög a megállóba a busz.

És még csak szerda van...

Sokan félnek a halottaktól, pedig többnyire ártalmatlanok. Nem bántanak, nem beszélnek, ha meg nagy ritkán mégis történik valami incidens, a legtöbben nem is értesülnek róla. Szóval nyugodtan kijelenthetjük, hogy a halottak ártalmatlanok, pont.

Sokan félnek a patológusoktól, mert azt hiszik, hogy egész nap a halottakban turkálnak, és emiatt (is) furcsák. Pedig csak összekevernek bennünket a boncmesterekkel, ők tényleg egész nap a halottakban turkálnak, és sokkal furcsábbak, mint mi.

De igen, ez tény, a patológia sokszor a furcsa emberek gyűjtőhelye. Ide menekülnek azok, akik nem szeretnék rivaldafényben pompázó sztársebészek és nőgyógyászok lenni, vagy napi tizensok órában fertőző betegek között rohangálni, de szeretnék használni az eszközt és a háttérből dolgozni nagyjából mindenki keze alá. És persze néha halottakban is turkálunk, és igen, rendszerint éhesen jövünk ki a boncteremből, mert azért a sztereotípiáknak is meg kell felelni.

A mi csapatunk is csupa különből áll, szerencsére többnyire jó értelemben. Az egyetem után rögtön itt kezdtem el dolgozni, és azóta sem éreztem úgy, hogy lelépnék innen. Ez a csaknem tíz év szép kis rekord, a szülői házat leszámítva sehol sem maradtam még ilyen sokáig.

– Szia, Mari!

– Szia, Mari!

Mária és Mariann, a két Mari. Együtt kezdtünk, együtt szakvizsgáztunk, egy szobában dolgozunk. Az egyetem utolsó éve óta ismerjük egymást. Én mindent tudok róla, ő többet tud rólam, mint a családomat leszámítva bárki más. A többiek az osztályon néha kicsit félnek tőlünk. Néha talán jogosan is.

– Mi újság? – kérdezi Mari, amíg én behajítom a táskámat a szekrényembe, és elkezdem lehámozni magamról a kabátomat.

– Rájött, hogy rájöttem – felelem. Mari kaccant egyet és hátradől.

– Na mesélj.

– Nem nagyon van mit – vonom meg a vállam.

– Elhagyod végre?

– Még mindig nem szakított velem.

– Na ne már! – úgy röhög, mint aki inkább beszólna valamit, de nem akarja megbántani a másikat.

– Mert? Szerintem aki félrekúr, mert túl gyáva ahhoz, hogy szakítson és beismerje, hogy mással akar lenni, annak nem lehetne jobb büntetést kitalálni ennél.

– Na jó, de ezzel magadat is szívatod! Meddig akarsz még ott dekkolni?

– Nyugi, azért elkezdek lakást keresni. Addig meg legalább közel a kórház.

– Szerintem akkor is gáz egy kicsit, hogy így rátelepszel – mondja ki végre Mari. Felvonom a szemöldököm.

– Ő csalt meg engem. Az erkölcsi főlény az enyém.

– Ez igaz – feleli Mari, és visszabújik a mikroszkópjába.

A napok lelassulnak, főleg, mióta Gabikával abbahagytuk ezt az idétlen színjátékot. Ő éjszakánként egyenesen aludni megy, már nem kell elrejtene az idegen illatot, a nőjénél fürdik. Hogy miért jár még haza egyáltalán aludni, nem tudom, szerintem megszokásból, vagy talán a másíknak is van otthon valakije, aki még azt hiszi, hogy van ott bármi keresnivalója.

Én a magam részéről dolgozom egész éjjel. Hálistennek van mit csinálni, amint hazaérek a kórházból, töltök egy nagy pohár tejet, és már neki is látok, rendszerint csak vacsorázni állók meg. A régi praktikák még működnek, így napi egy-két óra alvás után viszonylag frissen esem be a kórházba, és minden kezdődik előlről.

A feszített tempónak azért megvan az ára. Mari már napi rendszerességgel kérdezetg aggódva, és a rezidensek a szokottnál is nagyobb ívben kerülnek ki a folyosón.

Ülök az asztalomnál, a mikroszkópomra meredek, és a pávakék borítékot forgatom a kezemben. A boríték ma reggel landolt a postaládánkban, se címzés, se bélyeg, csak a nevem, de persze ettől még megtalálja a postaládámat, mindig megtalálja, bárhová is költözöm. A távolban Mari hangja duruzsol. Veszek egy mély levegőt, hogy kitisztuljon a fejem, visszakeresem az elhangzott információkat, majd odafordulok hozzá.

– Bocsi, nem lehet.

Mari ajkai legörbülnek.

– Naa, légy szí, megígérted!

Sajnos igaza van, de jelenleg a borzalmas *Lakásdoktor – Hogyan tegyük immunissá otthonunkat és készüljünk fel a legváratlanabb helyzetekre is* címet viselő könyv tölti ki a délutánjaimat, nagyon szeretném már leadni, még jobban szeretnék másik címet adni neki, és jelenleg még ez is vonzóbb, mint az emberi társaság. De ezt nem mondhatom el neki, mert egyrészt nem értené meg, másrészt a kórházban senki sem tud a másodállásomról, bár a fordítás elvileg még nem tilos, de jobb a békesség. És amúgy sincs kedvem ezekről a könyvekről beszélni, így is túlságosan beleégnék az agyamba.

Hogy időt nyerjek, feltépe a borítékot. A levélpapír is pávakék, a külsőségek még mindig fontosak, a legfontosabbak a világon, mert ha már minden összedőlt, ezek még akkor is megmaradnak nekünk. Elolvasom a levelet, bár úgyis tudom, mi áll benne.

Mariann!

Okozz örömet apádnak, és csatlakozz hozzánk karácsonykor. A nővéredék is jönnek.

Csókol édesanyád

Kár, hogy élőben nem ilyen szüksézáví.

Akkurátusan összehajtogatom a levelet és visszaigazgatom a szétszakadt borítékba.

– Hová menjünk?

Mari arca felragyog, teátrálishan ujjong egyet és bőszen taperolni kezdi a telefonját.

– Mit szólnál egy kávéhoz?

Szerencse, hogy pangás van, ma valahogy nem tudok koncentrálni, nyom a fejem, valami történni fog, vagy már megint jön a hidegfront, vagy csak lehet, hogy végre aludnom kellene. Már a kabátunkat vennénk, amikor kiabálás hallatszik be a folyosóról, szokatlan ez nálunk, üvöltözni inkább a sebészetben szoktak meg a sürgösségben, meg úgy mindenhol máshol. Mari kérdőn néz rám, amikor a főnökünk házon kívül van, általában mi kezeljük az incidenseket. Megvonom a vállam, megyek.

Egy idősebb férfi áll a folyosón, talán hatvan-hatvanöt körül lehet, pulykavörös a méregtől, a vérnyomása ránézésre vagy kétszáz, a végén még itt kap sztrókot. Miki a lehető legelnezőbb tanárbácsis fejével mosolyog rá, és szinte már csodálkozom, hogy amikor megszólal, nem szótagolva beszél.

– Értse meg, Mihályi úr, hogy az akut myocardialis infarktusz szövödményei...

– Maga értse már meg, hogy az a barom megölte a feleségemet! – üvölt magából kikelve a férfi. A szemem sarkából látom, hogy a résnyire nyitott ajtók mögül leskelődnek a többiek. – Este még beszélünk, jól volt, aztán csak odaböfögik, hogy meghalt, és vonogatják a vállukat, mintha semmi közük nem lenne az egészséhez. Be fogom perelni a kórházat, és ha nem segít, akkor magát is!

– Uram, higgye el, hogy szeretnék segíteni magának, de a kezelőorvosa bizonyára a lehető legnagyobb gondossággal járt el, és...

– Jó napot kívánok! – szakítom félbe Mikit, és udvariasan rámosolygok a férfitra. – Szepessy doktornő vagyok. Kérem, jöjjön velem a szobámba, és mondja el nekem, hogy mi történt a feleségével.

Egy szó nélkül követ, máris kevésbé vörös az arca. Miki tétován elindul utánunk, de ekkor egy pillanatra hátrafordulok, és az arckifejezésemet meglátva inkább meggondolja magát. Amíg a férfi helyet foglal és bemutatkozik, Mari észrevétlenül kisurran a szobából.

Mihályi úr felesége mára virradóan halt meg, a telefonban annyit közöltek vele, hogy szívrohama volt, és a patológián tud intézkedni.

– Nem volt semmi baja, csak kicsit nehezen szedte a levegőt, és olyan sápadt volt, azt mondta, semmi baj, de én addig erősködtem, amíg bejöttünk. És akkor rá se nézett senki, csak küldözgették ide-oda meg szétszurkálták, és csak órák múlva került be egy kórterembe, annyit se kérdeztek meg tőle, hogy hogy van. Azt mondták, talán egy hétig lesz bent, és erre a kávémat főzöm reggel, amikor hívnak, hogy az éjjel meghalt. Még csak nem is szóltak, amikor megtörtént, azt sem tudom, hogy volt-e vele valaki... Nem volt semmi baja, érti? És akkor küldözgetnek mindenhova, de senki sem mondja el, hogy mi történt... Biztos, hogy elrontottak valamit, különben minek titkolóznának?

– Tehát úgy érzi, hogy az orvosok hibája miatt halhatott meg a felesége, és ezért perelni szeretne? – kérdezem, közben már nyúlok a zsebkezdős dobozért. Kivesz egyet, bólogat, letörli a könnyeit. Elkérem a felesége adatait és megnézem a gépben, hogy mi történt vele abban az egy napban, amit az osztályon töltött. Felsőhajtok.

– Először is, fogadja őszinte részvételemet. Elképzelni sem tudom, hogy min mehet most keresztül.

Könnyes szemmel bólint és szipog egyet.

– Elolvastam, amit a kollégáim írtak a feleségéről, és megnéztem, hogy milyen vizsgálatokat végeztek. Ezek alapján azt látom, hogy kellően súlyosnak ítélték meg a felesége tüneteit és azért kértek ennyi vérvételt meg más vizsgálatokat, hogy mihamarabb kiderítsék, mi baja. Tudja, mi az a szívroham?

Tétován bólint.

– Apámnak is az volt, azt mondták, az ereivel volt valami...

– Pontosan – bólintok. – A szívnek sok oxigénre van szüksége, és ha a saját erei, a koszorúerek elzáródnak, akkor nem jut hozzá. Ilyenkor alakul ki a szívroham. Ha időben rájönnek erre, akkor egy speciális vizsgálattal meg tudják nézni, hogy hol van a baj és meg tudják nyitni az elzáródott eret, hogy a szív minél kevésbé károsodjon. Úgy látom, a feleségét is ilyen vizsgálatra akarták küldeni. Azonban néha nagyon gyorsan elromlanak a dolgok. Már megbeszéltek mindent a kezelést végző intézménnyel, amikor a felesége váratlanul rosszabbul lett, és már nem tudták megmenteni az életét.

– De mi romlott el?

– Ezt sajnos nem tudjuk biztosan, talán egy súlyos szívritmuszavar alakulhatott ki, az ilyenkor sajnos gyakoribb. De a boncolás után többet tudunk majd mondani...

– Nem! – jajdul fel a férfi. – Szó sem lehet róla! Nem akarom, hogy felvágják, én...

Megvárom, amíg összeszedi magát.

– Nézze, tudom, hogy nagyon ijesztő lehet a gondolat, mégis úgy gondolom, hogy szükség van a boncolásra. Ugyanis enélkül nem fogok tudni az összes kérdésre válaszolni. Két dolgot

biztosan megígérhetek: Az egyik, hogy utána semmit nem fog észrevenni a feleségén. A másik, hogy én magam fogom végezni a boncolást, és utána újra leülök majd magával, és elmondom, hogy mire jutottam. Ez így megfelel önnek?

Belenézek a szemébe, és látom, hogy a dühe már elpárolgott, csak a gyász maradt. Bólint.

– De nem akarom, hogy az a pojáca hozzányúljon! – mordul fel, és tudom, hogy Mikire gondol.

– Ez csak természetes – mosolygok rá.

Kikísérem, majd bemegyek Mikihez.

– Na, sikerült leszerelni? – vigyorog rám. Legszívesebben felgyújtanám a haját, de visszafogom magam.

– Nem leszerelni kellett, hanem meghallgatni, és elmagyarázni neki, hogy mi történt.

– Én próbáltam elmagyarázni neki, de egyszerűen nem fogta fel – védekezik Miki.

– Azért – felelem neki higgadtan –, mert bár az úr nem hülye, de nem is orvos. Ha hozzátartozóval beszélsz, magyarul tedd, az ég szerelmére! Hányszor kell még ezt megbeszelnünk?

Ennyit a higgadtságról.

Látom rajta, hogy megbántódott, de nem érdekel. Ez a történet nem róla szól, ne is akarjon úgy csinálni.

Mari megvárt a kávéval. Csak nem úszom meg...

– Ki írt neked? – szegezi nekem a kérdést Mari, miközben kihajt a kórházi parkolóból, satufékezésre és jól látható anyázásra készítve egy audist.

– Mi? – nézek rá összezavarodva, túlságosan lefoglal, hogy elfehéredő kezekkel markoljam a kapaszkodót.

– Láttam reggel azt a brutálszínű borítékot. Csak nem egy új hódoló? – kacsint rám, én meg némán fohászkodom az összes általam ismert istenséghez egyszerre.

– Nem – nyögöm ki. – Más sem hiányzik, mint egy újabb púp a hátamra, még Gabikától sem szabadultam meg...

– Akkor? – kíváncsiskodik tovább Mari, majd az udvariasság kedvéért hozzáteszi: – De nem kell elmondanod, ha nem szeretnéd...

Egy pillanatra eljátszom a gondolattal, hogy élek az állehetőséggel, de aztán győz a jólneveltségem.

– Édesanyám írt.

Na, erre felvonja a szemöldökét, és kérdően néz rám. Anyámról még kevesebbet beszélök, mint a testvéremről, és őt sem nagyon szoktam emlegetni.

Mari még akkor is engem néz, amikor előttünk pirosra vált a lámpa, és megfogadom: ha élve eljutok a kávéscsészéig, megveszem az első közelítőleg is lakható lakást, ami szembe jön, és kihajítom Gabikát az életemből egyszer s mindenkorra.

Fogadalmam még aznap próbára tétetett, de szerencsére ez azt is jelenti, hogy még életben vagyunk, amikor Mari befoglalja az utolsó mozgássérült-parkolót az Andrássyn, és végre zsebre vágja a slusszkulcsot.

Az Andrassy út gyönyörű ilyenkor: a karácsonyi fényektől kevésbé feltűnőek az egymás seggében araszoló autók és a rendületlenül fogyatkozó fák, és már-már azt is hajlandó vagyok tolerálni, hogy lépésenként nekem ütközik valaki, aki nem bír egy percre sem elszakadni a telefonjától. Mari is úgy forgatja a fejét jobbra-balra, mint aki most jár itt először.

– Imádom! – lelkenedezik, mint egy kisgyerek, majd elugrik egy figyelmetlen gyalogos elől.
– Üvegszemed van, bazdmeg? – üvölt utána. A fickónak van annyi esze, hogy nem fordul meg. Mari még dohog egy kicsit a bajsza alatt, de már széleseben száguld a Körönd felé, a hosszú kabát alatt alig észrevehető a bicegése.

A kávé fantasztikus, nem is értem, hogy lehet, hogy most járok itt először. Szórakozottan babrálok a kanalammal, fél füllel hallgatom Mari fecsegését, és közben a szemközti házat bámulom az ablakon át. Hány éve már, hogy porig égett a teteje? Most mintha mi sem történt volna, na jó, nem, hazudok, most szebb, mint az elmúlt évtizedekben bármikor, legalábbis innen nézve, azt hiszem, az ezen az oldalon lakók szerencsésebbek, mert omladozó lakásukból kitekintve legalább a kilátás gyönyörű.

Megrázom a fejem és rámosolygok Marira.

– Drágám, hogy lehet, hogy én most hallok először erről a kávémenyországról? – kérdem, és felvonom a szemöldököm.

– Fogalmam sincs – rázza a fejét bűnbánást mímelve Mari. – Meg mertem volna esküdni rá, hogy voltunk már itt...

Lerázuk a pincért, aki kiürült bögréinket látva egyre közelebb araszol hozzánk, majd a kedvenc táncunkkal folytatjuk: Mari nagy hangon szidja a főnökünket, a rezidenseket, az asszisztenseket és úgy általában mindenkit a portástól a kórházigazgatót az országos vízfejfőnökségig, én meg komoly arccal bólogatok, és időnként megjegyzem, hogy majd amikor ő lesz az osztályvezető atyaúristennő, csinálhatja másképp. Mire ő közli, hogy ő aztán nem lesz főnök, ő nem fog szívni. Bezzeg én, belőlem jó vezető lenne, rendet tennék egy hét alatt. Erre elnevetem magam, az biztos, csak utána ketten maradnánk az osztályon, ő is nevet, és már át is térhetünk a szerelmi életére, ott legalább mindig van lehetőség némi rögtönzésre.

Olyan jól ismerjük már a koreográfiát, hogy versenyen is indulhatnánk vele.

– És Gabika? – hunyorog rám Mari, miután levonulunk a táncparketről.

– Minden ugyanaz – legyintek. – Most már tényleg nagyon utálom azt a bamba fejét nézegetni, úgyszólván elkezdek lakást keresni.

– Na végre! – Mari egészen felvillanyozódik, imádja, ha történik valami. – Kitaláltad már, hogy merre?

– Az biztos, hogy lennie kell gyalogtávra egy ehhez hasonló helynek – mutatok körbe. – Soha nem kávéznék otthon.

– És akkor még nem is láttad a könyvesboltot – vigyorog rám Mari. – Majd ugorjunk be, imádni fogod.

– Ha megbocsátotok egy pillanatra... – szakítja félbe a felszolgáló, és rám néz. – Jól hallottam, hogy lakást keresel?

Felvonom a szemöldököm. Értem én, hogy más dolga sincs, mint csészékkal rohangálni és hallgatózni, de nem lehetne legalább úgy tenni, mintha süket lenne?

Marit szemmel láthatóan nem hatotta meg annyira a dolog.

– Miért, tudsz valami jót?

– Van egy itt a szomszéd házban, kicsi és nem éppen vadiúj, de gondoltam, szólok.

Még vet rám egy sértődött „megtehettem volna, hogy nem szólok, és mégis” pillantást, majd visszacammog a pult mögé bögréket törölgetni.

– Megnézzük? – kérdi Mari. – Úgyszólván még kedvem hazamenni.

– Miért is ne? – vonom meg a vállam.

Elbattyogunk a könyvesbolt előtt, ami annyira jelentéktelen az egyszerű, dísztelen ajtajával és jóformán nem létező kirakatával, hogy ha Mari korábban nem említi, tán észre sem veszem, majd át az örök időkre ott ragadt állványok alatt. Elsétálunk a hatalmas, gyönyörű kerítés előtt és a pincér útmutatását követve befordulunk a Szinyei Merse utcába. Megint állványok, anyám biztosan klausztofóbiás rohamot kapna Terézvárosban.

A kaputelefon tűnik a legtisztább tereptárgynak a környéken. Amíg a lakást keresem, Mari lefoglalja magát.

– Ezt nézd! Toronyszoba... Tiszta Harry Potter, ennek a csávnak van a legjobb címe Budapesten: Kodály körönd 3., Toronyszoba...

Csak csóválom a fejem, miközben becsöngetek, pedig igazából engem is érdekelne, milyen lehet egy toronyszobában lakni. Vajon toronyvéce is van hozzá, vagy azért ki kell járni a folyosóra?

A lakás tényleg aprócska, látszik az elrendezésén, hogy egy nagyobb lakásból választhatták le valamikor régen. A tulajdonos, egy ránézésre hetvensok éves férfi unottan és kissé részegen mutogatja a horpadt oldalú konvektort, aminek mintha egyszer nekizuhant volna egy súlyosabb test, a penészes falakat, a kopott, recsegő parkettát és a tisztítószert sosem látott tűzhelyet.

Odasétálok az ablakhoz, az alkarommal óvatosan arrébbtolom a függönyt, és bosszankodom, amiért nem vettem fel még a bejáratnál egy maszkot, most már kínos lenne. A lakás az Andrássyra nyílik, elképzelem, milyen lehetett, amikor mindent elborított a füst, és megteltek az utak tűzoltóautókkal, majd később, amikor már mindennek vége volt, a katasztrófaturistákkal. Ennek mostanra nyoma sincs, eltűnt szemből a nyomor, s amíg a régi fényében tündöklő épületet nézem, szinte észre sem veszem a körülöttem tenyésző pusztulatot.

– Én itt lakok már vagy huszonöt... nem is, harminc éve, igen, amikor befejeztem az iskolát, egyből sikerült megszerezni ezt a lakást. Oszt most végre megvehettük, úgyhogy megvettem.

Hoppá, ezek szerint még nincs ötven. Rásandítok Marira, látom rajta, hogy a férfi kora helyett inkább az a kérdés foglalkoztatja, hogy mennyiért és miből tudta megvenni ezt a lakást.

– Mennyi az annyi? – kérdezem. Ő bedob egy számot, ami még a jelenlegi ingatlanárak mellett is nevetségesnek számít, én közlöm vele, hogy ha elenged belőle nyolcmilliót, a jövő héten mehetünk az ügyvédhez. Ő kikéri magának, aztán gondolkodik egy kicsit és mégis rábólint. Mari kétségbeesve próbálja feltűnésmentesen rángatni a ruhaujjamat – nem megy neki –, és amikor kimasírozunk a lakásból, szinte azonnal, már a dohos lépcsőházban nekem támad.

– Ezt nem gondolhatod komolyan!

– Miért, mi a baj? – vigyorgok rá. Hetek óta először van igazán jó kedvem.

– Hogy mi a baj? – hüledezik Mari. – Először is, hogy néz ki ez a hely? Undorító, retkes, egy vagyont kell ráköltetni és kurva drága!

– Az nem gond – vetem oda könnyedén, pedig dehogynem. De erre találták fel a másodállásokat és a vajjas kenyeret. Bár mostanában a vaj is kurva drága, és a tudósok szerint most éppen mérgező is.

– És utcára néz, ráadásul az elsőn vagyunk, minden be fog hallatszani. Aludni sem fogsz tudni!

– Túlélem – felelem sejtelmesen, és kilépek az utcára. – Hidd el, nem fog zavarni. És legalább jó lesz a kávé.

Mari dühösen fűjtatva követ.

– Akkor is meg kellene még nézned néhány lakást, mielőtt döntesz! Az impulzusvásárlás cipőknél még egy dolog, de itt azért kicsit komolyabb a helyzet...

– Hadd ugorjak be ide egy kicsit – intek a könyvesbolt felé. Mari sértődötten megvonja a vállát.

– Segíthetek? – ugrik ki egy velünk egykorú hölgy a pult mögül.

– Köszönöm, egyelőre csak körülnézek – mosolygok rá, és elindulok a polcok felé, amiből nincs sok, de már most tömve van a hely, pedig csak hárman vagyunk bent. A kínálat főleg fantasyból meg sci-fiből áll, előbbit igyekszem nagy ívben kerülni, bár elég nehéz, mert Mari kitartóan mutogat a Harry Potterek felé, amióta ismerjük egymást, azóta próbál rávenni, hogy legalább az első részt olvassam el. Hallom, ahogy nyílik az ajtó, egy pillanatra betódul a kinti hideg, de aztán a fűtés győzedelmeskedik. Mari közben mellém sodródik, és ahogy a könyveket

nézegetem, ő már a lakásról csacsog, biztosan ez kell nekem? Ő még mindig nem biztos benne, hogy ez lenne a legjobb választás. Válaszolnék, de ekkor egy kéz nehezedik a vállamra és nekem feláll a szőr a karomon és mintha egy jeges fogó szorítaná össze a gyomromat. Zakatoló szívvel megpördülök és tűzben izzó szemeket látok, nem, csak a szemem káprázik, *jól van, kisasszony?* Aggodalmasnak tűnő arc, de a szája sarkában gúnyos mosoly játszik és már kint kapkodom a levegőt az utcán, amikor Mari utolér, és akárhogy kérdezzet, nem tudom elmondani neki, hogy mi történt odabent.

Tényleg, mi is?

Hazafelé csöndben szorítom az ülést, de mielőtt kiszálllok, még mosolyt erőltetek az arcomra.

– Köszönöm a kávé.

Aznap éjjel tűz és vér tölti meg az álmaimat. A lángok harsogásába halálsikolyok vegyülnek és hatalmas szárnyak csapkodása.

Valami felébredt.

Valami, ami régóta aludt már, és most nagyon, de nagyon éhes.

Másnap, mire felkel a nap, már úton vagyok a Balaton felé.

2. fejezet

Már a metró száguldok a Déli pályaudvar felé, amikor rájövök, hogy ma még munkanap van. Gondolatban felpofozom magam, *szedd össze magad, Mariann!*, és küldök egy SMS-t a főnökömnek, hogy belázasodtam. A biztonság kedvéért írok Marinak is. Ő azonnal válaszol, az üzenetében szokás szerint több a szívecske és a mosolygós fej, mint a betű, de most sem nevetni, sem bosszankodni nem tudok rajta. A fekete textilmaszkom mögé bújva fásultan nézem az embereket, sokan hozzám hasonlóan maszkban, bár rendszerint rosszul hordják, a mai napig fogalmuk sincs, hogy kell felvenni, vagy csak leszárják, belefáradtak az évek alatt, inkább csak megszokásból veszik fel. A legtöbben alszanak vagy mobiloznak, néhányan a reggeli újságot lapozgatják. A címlapon egy sűrű füstbe és lángokba öltözött épület, de nincs időm alaposabban megnézni, *kérjük kedves utasainkat, hogy megállás után szíveskedjenek elhagyni a vonatot, és erre figyelmeztessék utastársaikat is.*

A jegyet már a buszról megvettem, nincs más dolgom, mint a vonathoz vágatni, mindjárt indul, most nem kellene elkésnem. Ledobom a hátizsákom a szomszédos ülésre, leülök, és ismét szembeköszön az újság. „*Tíz év után újra lángol az elátkozott tér*”, harsogják a méretes betűk. Most már győz a kíváncsiság, és miközben a vonat lassan kigördül a pályaudvarról, előkapom a telefonom.

Kevés még az infó, így marad a hatásvadász, de annyit már lehet tudni, hogy a lángok egy első emeleti lakásban csaptak fel az éjjel, és onnan valószínűleg gyorsan terjedtek tovább. A tűzoltók még dolgoznak, eddig egy holttestet találtak, az egyelőre azonosítatlan férfi feltehetően a lakás tulajdonosa lehetett. Az ablak alatt húzódó állványzat is lángra kapott, de hogy a kávézónak és aprócska könyvesboltnak otthont adó szomszédos ház megúsza-e, arról senki sem ír egy szót sem, úgyhogy valószínűleg jók a kilátásaik. Azt azért egyik cikkben sem felejtik el megemlíteni, hogy amikor az épület és a lakások állapota már bőven kritikussá vált, egy törvénymódosítással gyorsan lehetővé tették, hogy a bent lakók sok-sok év reménytelen küzdelem után most mégis megvehessék a lakásukat az önkormányzattól. Nyomott áron, de legalább a problémától sikerült megszabadulni.

Hurrá. Ezek szerint mégsem veszek lakást.

Egy pillanatra újra azt a kezet érzem a vállamon, és kiráz a hideg. Behunyom a szemem, szinte érzem a füst szagát, és újra az izzó szemekbe bámulok. Kipattan a szemem, lassan már a

pislogástól is rettegek. Előveszek egy könyvet és megpróbálok olvasni, de a betűk helyén újra meg újra csak a lángokat látom, úgyhogy kisvártatva feladom, és inkább csak kibámulok az ablakon.

Balatongyörök csendes kis község Keszthely vonzáskörzetében, szerencsére jó messze Budapesttől. Ha a fővárosból szeretnél odautazni, még mindig az autó a leggyorsabb. Mehetsz busszal is, ha bírod az ilyesmit, de szánj rá egy fél napot még akkor is, ha kifogsz egy olyan járatot, amely átszállás nélkül odavisz. Közvetlen vonat pedig egyáltalán nincs, Balatonszentgyörgyön kell átszállni.

Az utóbbi években ez a falut is elérte a lakópark- és társasházépítési mánia. Kiöntött palacsintatésztaként terül szét a település, de a régi házakat javarészt békén hagyják, ha bent sétálsz Györök szívében, alig vehetsz észre bármit ebből az egészből. De hiába a rengeteg tökegyforma és totál jellegtelen új ház, azért még mindig hatalmas a különbség a nyári és a téli lakosok száma között.

Bár ezzel a helyiek többsége sincs tisztában, Balatongyörök egy elég különleges település, még úgy is, hogy mára igencsak megkopott a fénye. Lépten-nyomon bezárt boltok, éttermek és panziók, amit nyáron még csak-csak ellensúlyoz a rengeteg frissen ültetett virág, de ilyenkor, télen mindent a maga valójában látni. Fázom, amikor leszálok a túlfűtött vonatról, ilyenkor mindig hidegebb van itt, mint Budapesten. Minden kihalt és szürke.

A vasútállomástól egy kiadósabb sétára, a község egyik magasabb pontján bújik meg a Rókafészek Panzió. A név többszörösen megtévesztő, egyrészt semmi köze a rókákhoz, és amennyire én tudom, soha nem is volt, feltehetően valaki egész egyszerűen szórakoztatónak találta a nevet. Másrészt emberemlékezet óta nem akadt senki, akinek sikerült volna ebben a kissé viseltes, mégis impozáns épületben szobát kivennie. A Rókafészekben mégis állandó a jövés-menés, az év minden szakában és a világ minden tájáról érkeznek ide emberek. Gyermekként úgy tűnt, a Rókafészek a csodabogarak, futóbolondok és a többé-kevésbé ártalmatlan örültek gyűjtőhelye, és az egész kavarodás középpontjában az édesanyám áll.

Minden bizonnyal a kamaszkor utolsó morzsáit hátrahagyva is hasonlóképpen láttam volna ezt a helyet, de már hosszú évek óta nem jöttem haza.

Mostanáig.

Mivel mindenki szereti a kliséket, szívesen mondanám, hogy most valahogy kisebbnek tűnik az épület, mint amikor utoljára láttam, de hazudnék, a Rókafészek pont annyira lehetetlenül nagy és kísértetházaszerű, mint amikor a diplomaosztó környékén utoljára becsaptam magam mögött az ajtót. Csak a festék pattogzott le még jobban az ablakkeretekről, és az a focilabdányi folt, ahonnan évekkal ezelőtt lepotyogott a vakolat, mára méteresre nőtt. Minden más a régi, a rozsdáta *Zimmer frei* táblával és a vadregényes, dzsungelszerű kerttel együtt. Ahogy bekukkantok a ház stílusához még véletlenül sem passzoló kerítésen, látom a megkopaszodott bokrok mögül elővillanó hintaágyat. Hány órát kuporogtam ott a bogarakat hessegetve és azt kívánva, bárcsak egy napra otffelejtenének az udvaron...

Azt hiszem, sokan ölni tudnának azért, hogy egy ilyen helyen nőjenek fel.

A kapu nyitva, mint mindig, és mire végigsétálok a téglával kirakott ösvényen, a bejárati ajtó is kitarul.

– Te meg mit keresel itt?

– Szia mama, neked is jó reggelt – morgom vissza, majd mosolyt erőltetek az arcomra, és ledobom a táskámat a földre. – Teljesen átfagytam, kérhetek egy kis mézes tejet?